

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

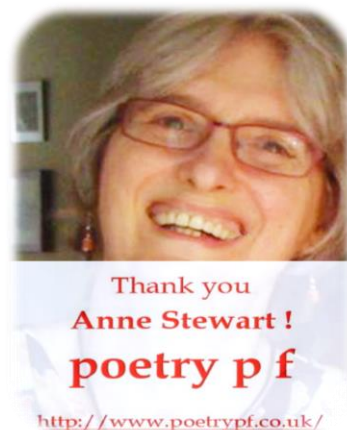
Nr 234

21 septembrie 2023

Hilary Elfick

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventul MTTL

Alexandru Floroiu

Coordonator: Prof. Dr. Nadina Vișan
Redactor de număr: Silvia Petrescu

Translation Café

Lidia Vianu

Director

ISSN 1842-9149

© Mttlc <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vîjia**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

1

Poeme și interviu
cu poeta

Hilary Elfick

traduse în limba română de
absolventul MTTL

Alexandru Floroiu

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

2

Cuprins

Vârful Fluxului	p. 4
Râul din Relleu	p. 6
Acolitul	p. 7
Barr na Cúile	p. 8
Chagall și Iepurii	p. 9
Pictură Murală	p. 10
Zbor	p. 11
Viespi	p. 12
Revederea	p. 13
Ella	p. 14
Macedoine	p. 15
Ruperea	p. 16
<i>(după Gyula Friewald)</i>	
Grădinile Tresco Abbey	p. 17
<i>(i.m. tatălui meu, 1907-1992)</i>	
Corinteni redescoperiți	p. 18
Cascadele Negre	p. 19
Zăpadă	p. 21
De la Villanelle către Centrepoint	p. 22
<i>(știrile BBC, 15 decembrie 1995)</i>	
Magul din Toxteth	p. 23
Casa lui Ton în iunie	p. 25
Pietricică	p. 27
Iles Lavezzi	p. 28
Curmare de fir	p. 29
Un loc	p. 30
Papa Westray	p. 31
Ora neagră	p. 33
Inelul de Logodnă	p. 34
Veneția	p. 35
Toamnă	p. 36
Dormitorul lui Lucy	p. 37
Mawddach	p. 38

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

3

Înconjurul lumii <i>(pentru David Malikoff, actor)</i>	p. 39
Alexander Murray	p. 40
În Sunlander	p. 41
Conducătoarea	p. 42
Muntele Yengo	p. 43
Ora Șase	p. 45
Ghost Bay, Great Barrier Island	p. 46
Nepotul Persefonei	p. 47
Cum a fost	p. 49
Înscrierea	p. 50
Kai Moana	p. 52
La adunat de stridii cu Eva	p. 53
O Non întâmplare	p. 54
Coșmarul Păsării de ulei	p. 55
Lakhpa Sherpa	p. 57
Poate în St. Petersburg <i>(după Mandelstam, 1891 – 1938, poet, activist, trimis într-un lagăr în Siberia, unde a murit)</i>	p. 58
Fosilă	p. 60
Inuitul	p. 61
Fără de noapte	p. 63
Ospiciul Uganda	p. 64

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

4

Vârful Fluxului

În Penmaenpool cântă culicul. Un uliu de mare singuratic
zboară razant peste piscuri din granit asupra cărora plutesc zmei roșii. Aici, râul
a rămas la vârful fluxului, semnându-se pe pereții de piatră vechi,
umbriți de degeței roșii uscați și de răscoage.

E sezonul în care putem strânge mure dintre grozame și urzici
și când putem urmări cum fereștrășii își aranjează penele. Pe sub podul șubred
se învârt rămășițe, frunze căzute de ferigi, crenguțe, toate
într-o spumă moale, maronie,
iar alte vârtejuri apar și dispar. Apa a început să se miște.

La prima curbură în jos, un trunchi de copac joacă
pe ape ca un cerb proaspăt înecat.
La opt mile de aici, refluxul e deja în acțiune. Pârâurile
cu apă sărată se micșorează
și se preling pe canale vechi. Malurile de nisip
sunt în relief din nou pentru califari
și pentru fluierarii cu picioare roșii. Scoicari. Cinci scoicari
ciripesc asupra mea.

De-abia se mai vede cursul principal acum sunt iar în barcă,
și mă lupt cu apa ce se lovește de carena pistruiată de cuie.
Doar împotriva curentului am navigat azi dimineață,
încă de la revărsare. Dar acum
văslesc înapoi în timp ce râul curge mai repede, cu soarele în spate.

Trag spre malul de departe, apoi prin sudul Arthogului ca să prind curentul
urmează o altă manevră bruscă spre Abermaw; lunec cu grijă
pe sub curbura podului Coast Bridge și apoi înfund
o vâslă în mâl ca să pot traversa cursul și să ajung în port.
Bere rece.

Încă îmi amintesc. Se simte exact ca azi, o după-amiază cețoasă de august,

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

5

dar șaiszeci de ani mai târziu. Vacile merg alene, oile pasc.
Nu s-a schimbat aproape nimic.
Dar azi văd toată valea prin ochii unui uliu de mare
de aici, de pe munte, ferma fiului meu, unde taie grozamnă,

terasa lui înconjurată de trandafiri. Le arăt copiilor unde,
demult, jos de tot, Bunica-Păr-Alb a vâslit prin toată valea
singură-singurică și a amarat la Penmaenpool ca să culeagă mure și unde,
uneori chiar și acum, zic eu, fluxul încremenește.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

6

Râul din Rellu

Toate bărcile ce navigau prin vale au dispărut.
Apa s-a retras încet-încet, dezvelind terasele pe rând
până a rămas doar acest pârâu sărac ascuns de oleandri.

Niște alge atârnă la uscat, verzi,
pe burțile pietrelor din calcar. Plase de pescuit
frustrează cocoșul și țin găinile în coteț.

Farul și castelul încă dăinuie, fortul e în ruine,
dar proiectorul a devenit o capelă la capătul unei Via Crucis.
Bărcile cu pirați au dispărut de tot.

Câinii latră cum le-a fost tot timpul în obicei. Cămășile bărbaților sunt la fel.
Bătrânele tot bat din palme ca să alunge muștele.
Mirosul de pește a lăsat loc celor de cimbru și rozmarin.

Măslinile și portocalele cresc în linii drepte ce segmentează piața
unde am reparat plase și unde încă găsim scoici; aceasta din mâna mea
Volane pure, dure ca alabastrul, vrâstate cu sedef.

Avea un miros pătrunzător. Zăcea de una singură
la umbră pe lângă mii de mile de contururi.
Încă se folosesc plase. Peștii au fost înlocuiți de ouă
și toate bărcile au dispărut.

Pescărușii au fost înlocuiți de rândunici, prigori și
granguri. Casa neguțătorului, cu tot cu frescile ei mândre
e dărăpănată, iar balconul mai are un pic și pică.
Nu te duce acolo. Lasă oleandrii să crească.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

7

Acolitul

Pielea mea este din pergament,
gravată de un pirograf
căci astfel Ion de pe această insulă a lui Patmos
și-a marcat dragostea în inima mea.

Îi fac ceai cu miere, îi ascut penele de scris,
îi aduc struguri și măslina urcând
trepte de piatră învechite, prin umbra ce mă păzește
de vara stearpă și de iarna nemiloasă.

Mă încurc, îmi ridic poalele rochiei grele,
car ulcioare cu apă. Îi fac cerneală.
Îi îngrijesc lumânările. Privesc lumina
apusului de soare printre șuvițele lui argintii.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

8

Barr na Cúile

Eram în drum spre Coole când le-am văzut,
la patruzeci de picioare sub noi, strânse în mlaștina
umflată, curățându-și penele, băgându-și capetele între
bălării, uneori desfăcându-și aripile și scuturându-le
și ne întrebăm ce le-a adus aici,
dacă au zburat în formație lungă,
dacă pot să-și găsească susținere
pentru picioarele lor solzoase în toată turba umedă de pe jos.

Stăm lângă mașină, lângă scoruși, stejari și tufișuri de soc,
iar o briză umedă ne mângâie părul. Nu trece nici o
mașină. Nici cioară, nici corb nu zboară. Nici măcar insecte nu se aud.
Azi nu. Suntem doar noi deasupra văii,
uitându-ne la lebedele de jos.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

9

Chagall și Iepurii

A stat trei luni în Brancaster,
aproape de Staithe, încercând să surprindă
și să captureze tot ce se întindea în fața lui.

Nu capre, nu asini. Din când în când, câte un cal.
Uneori un muntiac, dar
nici o floare stridentă sau vreo persoană cântând la vioară.
N-a văzut nici o nuntă,
doar culorile stinse ale câmpiilor de stuf,
umbre ce dansau pe lângă pâraie,
cum se umflau și se micșorau, strălucirea
unui cocker care alerga împrășcând apă,
zburătăcind o pereche de becațe.

Ce l-a ținut aici? Apusurile de soare.
Pasiunea din roșu, albastru și mov,
catarge desenate în culori stridente ce păreau că se
îclină în lumina mișcătoare, spice de iarbă suflăte în aur
și săricici ce se făceau jad, valurile orizontului.
Tot ce plutea sau zbura.

Ce l-a făcut să plece? Iepurii.
Creion, cărbune, pix, pensulă, cerneală și vopsea –
toate l-au biruit. Iepurii l-au intimidat din priviri,
l-au ignorat, au țopăit la câțiva metri de el,
au trecut cu ochii lor căprui peste el, neinteresați,
cu tot cu coarnele lor drepte și moi de el s-au îndepărtat.

A luat cu el culorile cerului,
freamătul aerului și eternitatea zborului.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

10

Pictură Murală

Întinde-te în această cameră goală.
Visează. Visează mai adânc în interiorul peșterii.

Inspiră firicele de praf de piatră,
pigment ocru și cărbune.
Uită-te printre degetele desfăcute la zidul verde
gri ce apare, un amestec de lebede și ape puțin
adânci, spini, scoarță tânără și papură bătrână

și apoi vin ele, galopând dinspre Lascaux;
și coamele lor strălucesc ca niște cristale roșii sub
apus; încetinesc și se împotmolesc prin stuful des, prin
apa până la brâu, prin noroiul bogat,
una dintre ele rostogolindu-se pe spate și fătând.

Pierdut timp de cinci mii de ani, Bizantin:
haine gri șobolan, dungă neagră dorsală,
coame lăsate pe o parte, păr blond scurt pe dedesubt.
Rotunde, ele se plimbă printre crețuși, strivindu-le
sub micile lor copite.

Ponei Konik. Icoana mea din acest lăcaș sfânt,
portalul meu spre o altă lume unde pot respira.

Le-am văzut în mlaștini unde sunt,
nu pot fi niciodată, astfel de peșteri și totuși sunt
locul unde îmi duc vânătăile și foamea.
Cu buhail și ereții de stuf
cu papura, printre ciperacee și stuf.

Visează mai adânc în interiorul peșterii.

Visează. Întinde-te în această cameră goală.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

11

Zbor

Plutim în liniștea unei flăcări aprinse,
dealurile masivului Vercors și copacii par plați sub noi,
vacile se mișcă leneș, neimpresionate, iar acum, prin ceața caldă,
Mont Blanc ne iese în întâmpinare, câmpiile întinse ale
Masivului Central sunt undeva dincolo de stânci,
și, de-ar dispărea ceața asta, am putea vedea marea.

Sub noi, mașinile și tractoarele se opresc.
Lumea a ieșit pe câmpuri să se uite,
iar noi avem cele cincisprezece minute pe care ni le dorim,
toate generoase asemenea cerului ce se întinde, parcă sunt sute, chiar mai multe,
cât suntem sub această creație din mătase roșie
și picioarele ne stau într-un coș menit pentru rufe

și nu avem voie să deviem, nu avem voie să alunecăm într-o
altă vale unde n-am putea fi găsiți și unde doar am pluti mai sus
spre tărâmul nimănu, fără vânt, în pustiu, și levităm,
de parcă am fi avut nevoie să fugim, de parcă încă ne facem loc
prin teroarea care ne scoală iarăși din somn noaptea, acel vis
care încă se întoarce, deși nu are nici un motiv să o facă.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

12

Viespi

Iar s-au strâns viespi sub streășină. Anul ăsta sper
că nu le va vedea și că nu va răsufla amar
ca să le demoleze stupul, să ardă păcătoasele.

Primii care au cunoscut papirusul
încă plămădesc cele mai mărețe tragedii
comice, întinzând țesuturile descoperirii lor.

Le văd cel mai bine din locul meu secret, cada
(distorsionate prin grilajul cadrilat al ferestrei)
și le ascult cum bâzâie de colo-colo

uneori se urcă unele pe altele în zig-zag
morocănoase, grăbite să-și depună marfa.
Vreau să aflu în ce holuri frumos mirositoare

au făcut negoț azi, și pe cine au întâlnit,
ce înțelegeri au făcut pe șest, ce au bârfit și
ce mesaje aduc cu ele, dar mai ales

ce secrete lasă ele între ale lor fragile
pagini de manuscris de deasupra capului meu, unde țevile de apă
huruie și se reumplu în mansardă. Mă întreb

dacă le-a văzut, așa cum stă el și se uită din curte. Poate,
cum îmbătrânește ușurel, n-o să le vadă vara asta. Cei care
nu au încredere în hârtie ajung deseori să le fie frică că vor fi înțepați.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

13

Revederea

Dincolo de grădina de măslini copiii țipă „Hai,
hai, hai!” Felipe a văzut ceva roșu mișcându-se
printre plopi, așa că toți se împotmolesc gâfâind

în sus pe dealul pietros. Ea ia paharul între degete,
ținând ușor piciorul și partea de jos a bolului gravat.
Nu știa că el urma să revină atât de repede.

Ea stă la fereastră în timp ce el muncește în continuare –
Madrid, Avila și toate drumurile dintre ele, „încet, totul
luând-o la vale după prima oră, iar apoi cei doi

din Barcelona s-au contrazis la fiecare idee, vinul era
poșircă, s-au dat deoparte trei lucrări în ciuda a tot
ce le spusese, pierduseră tot ce le trimisesem,

le-am zis că niciodată n-aș fi...” Prinși în umedul
cer fără vânt, norii capătă forma
tuturor întâmpinărilor planificate, prea târziu, flori,

lumânări și o ghirlandă de hârtie creponată, rândunici așezate pe
dale sparte, umbre jucând pe un cârd de găini bătrâne,
cântat de cocoș singuratic și insistent. Copiii lor țâșnesc,

ca lumina intermitentă, printre șiruri de măргеle
verzi agățate, lovindu-se între ele. Inspirând adânc,
ea se întoarce și, printr-un spațiu abia deschis între

bun-venitul lor și salva lui de cuvinte emoționate,
spune „E bine că ai ajuns aici devreme. E bine
că te-ai întors să-i vezi aici așa de repede.”

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

14

Ella

Când nu mă gândesc la tine
mă plimb pe o potecă
ca să găsec o frescă abandonată de mult lângă sobă
și cinci ferestre arcuite într-o casă goală
în care nu e bine să intri.

Când nu mă gândesc la tine
Stau și aștept aprinderea torțelor castelului
după placul luminatorului regal mulțumit
să facă abstracție
de răsăritul lunii pe care tu îl poți vedea.

Când nu mă gândesc la tine
Urmăresc o șopârlă gecko mergând cu burta în
sus și-mi iau o roșie feliată pe farfurie
și ridic un pahar tremurător de sticlă făcut cu măiestrie
de culoarea pielii tale de bebeluș.

Când nu mă gândesc la tine
Mă plimb prin livezi de măslini și curmale
japoneze îmi întind brațul ca să apuc
o piersică în creștere și îți simt
gingiile strângându-mi cu putere degetul mare.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

15

Macedoine

Niște sirop scurs pe
rotunjimile unei pere coapte, prea gustos
să fie șters. Două mere portocalii

crăpându-se cu un pocnet ca de dop de șampanie.
Ea râde. O ridic și
îmi îndes nasul în rotunjimea ei

catifelată, îi simt mirosul de zmeură
și afine, o fac să scoată
mai multe pocnete, mai multe bule, mai multă spumă

în timp ce se agită ca să-i dau drumul. Sunt
umedă din cauza ei, pe față îmi curg sucurile ei,
părul îmi e lipicios de la strânsoarea ei de caprifoii.

Ea e toată căldura recoltei, toată
ușurința Primăverii. „Sunt Buna ta”
i-am șoptit frunții ei scaiete.

„Sunt lumânările și calea ta de cântec.
Sunt povestitorul și pictorul tău.
Sunt rădăcina ta ascunsă, pământul uscat de sub tine. ”

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

16

Ruperea
(după Gyula Friewald)

Încadrând Buda înspre nord,
munți verzi zâmbeau la orizont.

Speranța plantase copacii șoptitori care au crescut
cât să se impună peste bunica lui văduvită.
Cei nouă tâmplari ai familiei
tăiau și tratau lemnul,
iar poveștile lor îi înțărcău viața abia înmugurită
la adăpostul structurilor pe care el îi văzuse construindu-le

Dar grinzile au șubrezit, au început să cadă,
amușind clopoștii narciselor din grădina sa,
unde își aștepta pe trepte tatăl gri-cenușiu.
Aștepta. Și tot aștepta.
O așteptare care a devenit legendă.

Un braț mort al Dunării,
fluviul nostru, verde și noroios printre copaci.
S-a ghemuit pe mal, lângă apa care depunea sedimente,
a văzut dragoni adormiți, a urmărit un mușuroi,
atras de finețurile acelu capăt de lume.

Zile întregi au trecut, ștergând treptat
fragmentarea înceată a tribului său,
avansând ca o mutilare sinistră.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

17

Grădinile Tresco Abbey
(i.m. tatălui meu, 1907-1992)

Sticleți și brumărițe în grădina cu margarete
clopoței și usturoi sălbatic
măcăleandri și sturzi de vâsc pe brațul băncii
unde te așezai să le dai de mâncare dintr-o pungă de hârtie.

Le spun că amintirea
e la fel de proaspătă și verde ca mușchiul care a crescut
în liniște de când ai murit, iar cameliile
încă înfloresc și cad pe poteca cu pietriș

că vântul din copacii înalți ne amintește de
mare și de furtuni, care într-un an nefast
distrug grădini întregi de flori
și rup crengi.

Încă mă uit după acea pelerină din piele de căprioară
mergând pe poteca dintre rododendroni.
Vocea ta îmi șoptește dintre ferigi
și dintre plantele agățătoare.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

18

Corintenii redescoperiți

Trează la ore târzii alături de un tânăr rebel grec.

Vorbim despre Diavol; simțim că-l cunoaștem,
Ni se pare prietenos, dar ne sperie.
Descoperim metode de apărare, decidem că ne trebuie,
Carapacea mea, cuțitul tău, dar le lăsăm la o parte.

Vorbim despre Dumnezeu; în fine, zicem că El nu are logică
Dar, până la urmă, l-am criticat până n-a mai rămas nimic din El;
Raiul ni se pare insipid, abandonat,
Când spunem că e ascuns, atât ochilor cât și urechilor.

Vorbești despre Iisus; vrei să știi cum arată
Iar eu nu pot decât să-ți spun tot ce știu.
Vrei dovezi; mâinile-mi sunt goale.
Tot ce poți vedea din Dumnezeul meu sunt eu. Și, astfel,

Când cuvintele nu pot spune destul, tu te pui în pat
În această mică cameră albă, cu vorbe tănuite,
Iar eu rămân mult timp trează, ascultând, văzându-ți
fața în icoane, încadrată de contururi aurite.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

19

Cascadele Negre

După ce a murit, m-am întors la cascade
Sperând ca ele să plângă în locul meu,
Dar ceața subțire întretăiată de soarele după-amiezii
Îmi arăta doar revărsarea părului său plumburiu
Pe a sa față generoasă, lucind ca piatra spălată de ape.

Ciuboțica-cucului și iarbă roșioară, flori de soc,
salvie, Eleusine, salcâmi galbeni, ierburi și mesteceni,
Frunzele timide și catifelate ale laurilor proaspeți,
Crengi de cenușă de munte legănându-se ușor
Toate împreună, amestecate, de amândouă părțile, patul său curgător.

Înainte să plonjeze, râul își ia răgaz,
Alunecă de pe margine și vine în
picaj Direct într-o involburare
De spumă, bule, alunecă în diagonală,
Prin curenți, peste bolovani,
Iar în avântul salturilor, respirația lui
Chinuită, răgușită, un șiroi întrerupt,
Iar eu, ca rădăcina unui mesteacăn, mă agăț la vedere,
Aștept, ghemuită în propria neajutorare, aștept.

Când s-a stins și acel sunet, prezența lui
A rămas ușoară în liniște.
Aplecată pe patul lui, am stat
Și am mângâiat, am mângâiat, am mângâiat părul
Care, umed, se împrăștia pe carnea răzuită.

„Avea o vârstă respectabilă când a murit.”
A zis unul, de parcă distrugerea
Catastrofică, sonoră a acelor pietre
Ar fi putut fi cumva iertată din politețe
Pentru că, bineînțeles, am avut parte de ele destul timp.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

20

În acest locșor unde soarele mângâie
Rănila ies la suprafață tare timide,
Nemțisor peren de grădină, tufe de măceșe, ciuboțica-cucului, iarbă roșioară,
Toate sub tumultul revărsărilor de apă
Trădătoare care încă nu varsă nici o lacrimă.
Doar durerea surdă a morții lui
Iar ceața gri înmoaie contururile
Și șuvițele argintii încă se revarsă
Peste pietrele cu chipuri omenești parcă.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

21

Zăpadă

N-am știut cât de plăți
se așează fulgii transparenti
pe zăpada neatinsă de pe mal de râu

nici cum șifonează faldurile dealurilor
sau cum sculptează într-o mișcare atât de sigură,
fiecare fulg pe poziția unde l-a prins vântul
lăsându-l fericit zile întregi
așa încât nici o alunecare sau rostogolire nu-și găsește odihnă.

Pe lângă râul leneș
copacii acoperiți de chiciură și tufișurile șoptesc ușor
acoperind scrâșnetul cizmelor
și șuierul înaripat de pe creanga golașă.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

22

De la Villanelle către Centrepoin

(știrile BBC, 15 decembrie 1995)

Valorile bursei orașului variază vajnic
Norii și noiâne de nea năucesc șoselele
Agenții de bursă bumbăcesc bugetele.

Stațiile sudice sunt sărutate de soare.
Șmecherilor străzilor le sat stropii de sudoare
Bruma se așterne pe balansoare.

Nemernicele acțiuni scad, spontan, din păcate,
Norii și noiânele de nea năpădesc aleile.
Cu degetul arată baștani străzilor vajnici

Parcurile sudice de lămpi sunt străluminate.
Drumurile dracului duc în jos, dărăpănate, din păcate,
Curve transpirate sub albe cuverturi.

Vuvuind vin în valuri vâjnoase vite-ncălțate
Peste grămezi de balanțe de verificare,
Valorile bursei orașului tot variază vajnic

Bulboabe de jeg joacă pe bulevarde.
Nemernicii nădragi se năclăiesc cu negru, din păcate,
Acțiunile au scăzut și au lăsat un amărât scăpătat,
Cete ce tremură se-ncolonează pe polei.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

23

Magul din Toxteth

Părintele din Toxteth,
instalat în ruina sa cu cinci etaje
rămasă dintr-o casă nobilă demult
și înfrigurat până-n măduva oaselor, și-a cumpărat
din proprii bani un foc cu bușteni
și și l-a pus în camera cea mai mare.

La Docul Liverpool
I s-au dat paleți de dus
și s-a împrietenit cu docherii.

Prin străzile în reconstrucție
I s-au dat scânduri vechi
și grinzi și uși
și s-a cunoscut cu vecinii.

Un tâmplar care a dat de el în fața unui magazin
Tesco's a făcut o legătură din resturile lui
și a aflat unde locuiește.

dar prietenul meu, cel optimist, mă sună, plin de entuziasm –
ne vorbește despre ghiociei de azi dimineață.

„Primesc tot ce îmi veți oferi”
a spus Părintele. ”Am un beci mare
și e tare gol.”
„Riscați mult”
i-a zâmbit șiret un fan Everton,
târându-și pașii prin ploaia din Mersey.

La Crăciun, tot Consiliul Bisericii
a venit la cașcaval și la soc
în stofe grele și fulare

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

24

căci viforul religiei era de renume
în casa parohială pe timpul nopții.

Au deschis toate ușile și toate ferestrele,
cu sudoarea curgându-le pe obraji
și pe guși, ca niște țurțuri la dezgheț,
dar nici că și-ar fi dat jos hainele.

Părintele era prea nou pentru așa ceva
iar ei erau mult prea înțelepți.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

26

cu scaunele scârțâind a confort,
și cu rănilile care se întind peste toate amintirile pe care le-am pierdut

deschizându-se ca o piele năpârlită de șarpe și cu noi inspirând adânc,
permițându-ne să ne amintim,
avansând încet până se întorc grangurii

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

27

Pietricică

A ales o pietricică și și-a pus-o în poală.
Asta este piatra mea. Ce vei face cu ea?
Ține-o tu. Eu n-am nevoie de ea.
Marginea apei a clipocit cu un miliard de pietre.

A rostogolit-o în palmă.
Dar asta e a mea. Ce-ai face cu ea?
Aș sparge-o ca să văd ce e în interiorul ei.
Marea a sâsâit.

A ținut-o între două degete și m-a întrebat iar
Asta e piatra mea. Ce vei face cu ea?
Aș arunca-o în apele din care ai luat-o.
Norul a dat să acopere soarele.

Și-a întins mâna, cu piatra în palma deschisă.
Asta e piatra mea. Ce vei face cu ea?
Mi-aș băga-o în buzunarul de la piept, aproape de inimă.
Apele au fost acoperite de umbre.

A frecat-o cu degetul mare și a întins mâna.
Asta e piatra mea. Ce vei face cu ea?
Mi-aș construi o casă.
Undele au tremurat.

Ceva din piatră a atras atenția băiatului.
I-a luat-o din mână fetei.
*Dacă asta ar fi piatra mea
ce-aș vrea eu să faci tu cu ea?*
Este piatra ta.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

28

Iles Lavezzi

O șopârlă întinsă ca tine
Gâfâind pe o piatră
Fugind la umbră
Și țâșnind iar afară.

Eram prietenoși
Pe pietrele mortuare din granit
Pescărușii țipau în jurul nostru
Lichenii uscați se mișcau ușor

În briza tremurândă
Apa creștea și scădea. Fantoma ta
Șopârlea și pescărușii
Bolovani ce se îngălbeneau încet

Acoperiți de plante și literele gravate
Cu o pasiune năucitoare
De la o mamă pentru fiul ei
În acorduri ca de greieri cântând în căldura dogoritoare.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

29

Curmare de fir

Să fie acesta ultimul vers scris de mine pe care-l vei putea tu citi?
căci zilele vin și pleacă alunecând, lungi și încete
vocea îți pierde cu fiecă zi petrecută în pat

pe cearșaful aspru te întorc de pe o parte pe alta
au trecut luni întregi de când am terminat tot ce-ți mai aveam de adresat
și totuși zilele vin și pleacă alunecând, lungi și încete

curmarea firului căutăm să-ți fie cât mai ușor de suportat
știi deja toate cuvintele-mi ce caută a fi pronunțate mă
vezi cu ochii minții, cu gura zâmbind le-ai citat

iubirea dintre noi nu va dispărea nici în moarte
nimic din ce facem acum nu va mai avea efect o dată ce viața se va fi evaporat
și zilele vin și pleacă alunecând, lungi și încete

Te văd în pat cum te întorci agitat
știi deja toate cuvintele-mi ce caută a fi pronunțate
au trecut luni întregi de când am terminat tot ce-ți mai aveam de adresat

curmarea firului căutăm să-ți fie cât mai ușor se suportat

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

30

Un loc

Un loc pentru bucătărit
Cinci locuri pentru dormitat
Două locuri pentru servit
Dar nici un loc pentru lăcrimat

Trei locuri pentru stat
Cu veioze pentru citit
Două locuri pentru spălat
Dar nici un loc pentru bocit

O grădină pentru bronzat
Cu bar și piscină
Dar nici un loc pentru oftat
Plângi în mașină

Trei locuri pentru stat
Cinci locuri pentru dormitat
O grădină pentru bronzat
Dar nici un loc pentru lăcrimat

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

31

Papa Westray

Drumul e înghițit de șira moale a dealului,
iar vacile răsfirate își întind gâturile peste tufiș
ca să mă vadă cum plec.

În umbra zidului lung și încet al bisericii
pașii mei creează un ecou moale.
Înăuntru, coloanele împrumută cobalt și stacojiu
de la sticla pestriță
iar lumina difuză a după-amiezii
arde castroanele cu gălbenele.
Un loc unde să-mi las pantofii.
Sfinții mei aici sunt, enigmatici,
cu numele scrise pe pereți și sub pietre

Afară, către mal,
Magnus Blackcat toarce cum mă vede,
se freacă de degetele mele familiar, îmi linge degetul mare,
se uită în spate, la refluxul
care mângâie pietrișul.
Un furtunar al ghețurilor se leagănă pe un contur oval
iar și iar, venind cu vârful aripii la mai puțin de o palmă.

Barca plutește lângă micul chei
cu motorul ezitant. Apoi pornește.
Trag de mine să cobor în ea.

Ruperile de valuri și coloanele de lumină ale soarelui înspre apus
gravează această separare.
O pată pe acel mal lat, pisica mea neagră încă se uită după mine.
Furtunarul s-a oprit pe peticele de iarbă aproape de valuri.
Vântul de după-amiază te copleșește chiar și aici,
cu miasme bruște de vaci și de câmpuri cu orz,
alge marine brune uscate, piele amară de focă.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

32

Mi-am petrecut sub bărbie
o eșarfă pe care vaca a lăsat dâre de saliva ierboasă
și unde Magnus a lăsat o urmă de lăbuță maronie.
Îmi aduc în interiorul capului cioburile de stacojiu, cobalt,
runele încă în picioare ale sfinților mei pierduți
și brazdele late ale câmpului cu orz.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

33

Ora neagră

Când o să ne întâlnim pe acel deal, asupra măslinilor și a curmalilor japonezi,
în vârful treptelor abrupte din piatră cubică, între ziduri înalte care se cojesc,

regăsindu-ne după luni în care
am reparat, am tăiat copaci și am dat cu grebla

prin terenurile sălbatice care seamănă cu casele noastre
cărându-ne comorile excavate cu greu cu brațe întărite

sau bănuți-comoară scoși din pământ de plugurile noastre
vom sta de vorbă noaptea târziu până să aprindă ei lumânările

și mă voi bucura de compania ta când ne vom juca cu cuneiformele noastre
și cu scrijeliturile făcute cu pene pentru că noi, adică

tu și cu mine, ne găsim unul pe celălalt în acea veche siguranță
că locul în care vrem să ajungem nu e prea departe și

că încă poate fi găsit, chiar și pe întuneric.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

34

Inelul de Logodnă

Dar în dimineața din ziua nunții, tatăl lui a murit. Două momente pe care le așteptase cu fervoare demult. L-ar fi ignorat pe primul, dar Gilly l-a convins că până și un mic gest simbolic la recepția nunții ar face o impresie bună, cel puțin, și, poate, ar fi și ceva ce s-ar bucura că a făcut pe viitor. „N-o să mă prefac” i-a spus el. „N-o să fac platitudini.” Mama lui a venit așa cum fusese stabilit. Sub pălăria cu borul larg, fața ei era imposibil de citit, ca întotdeauna. Sora lui l-a îmbrățișat, dar nu i-a spus nimic. Abia când inelul lui Gilly i-a alunecat pe deget s-a trezit ceva în el. Inelarul. Inelul. Tatăl lui îl purtase tot timpul pe al său. Chiar și după tot ce se întâmplase.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

35

Veneția

ca să înțelegi sticla așa cum o înțeleg venețienii

vaza pe care am cumpărat-o ieri de la o dinastie
care a început în secolul al treisprezecelea
și care nu are voie să emigreze din Murano
unde pe străzile îngemănate locuiesc sticlari
unii vizavi de alții peste un canal subțire

ca să înțelegi lumina apa piatra
măștile și balurile mascate înșelătoria
costumațiile și carnavalurile
niciodată așa cum par

neguțători preoți
fresce porumbei
vaporetto gondole

ca să înțelegi forma unei bărci
definite asemenea corpului unei păsări

mirosul de pește și de înghețată
scaune de lemn cu fund de răchită
mesele cu mușamale, pâinea nouă
piațete pavatoare pestrițe

poduri cu trepte abrupte, piatră cubică
îndrăzneala și curgerea mătășii
a damascului a penelor a dantelei

Will Shakespeare într-un colț notând
nume de străzi: Rialto, Podul Suspinelor.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

36

Toamnă

Îmi închei geaca și îmi pun cizmele din piele de focă,
îmi trag mânușile țesute din puf de eider.
Dacea s-a închis (pământul s-a aplecat)
cu tot cu acoperișul ei din crenguțe de mesteacăn

și frunze uscate de zadă. Luminat de ușa olandeză,
covorul meu împletit de culoarea lui iulie și a florii de licheni.
În umbră, o nouă tăblie acoperită cu blănuri;
afară, cenușa veche și uscată a afumătoarei.

Sub acest lac zace Väskäyla alături de Tunturi,
iubitul ei, sub barca care s-a răsturnat în timp ce ea năștea.
Apa e atinsă în zbor când aterizează găștele pe ea.
Drumul Mătășii pe care-l parcurg spre cavernele din Tottijärvi.

Nu există liniște aici. Chiar și când
se potolește vântul aud acele de pin
cum ating pământul. Aud stăncuța alpină
cum își întinde aripile, îmi aud balamalele pleoapelor.

Intruzive se prezintă vâslele cu împrôșcările lor:
mesteacănul dulce al canoei lui cu
pădurile înghețate ca statuile în fundal.
A venit să-mi aducă vin;

I-am spus că nu era nevoie. Stăncuța alpină se
uită atentă de pe marginea acoperișului,
cu ciocul său roșu și penajul negru contrastând cu cerul argintiu,
cu ochii încă vigilenți de invidie.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

37

Dormitorul lui Lucy

Dormitorul meu e pe drumul spre Samarkand.
E de un violet viu și modelele de pe tapet dansează.
Patul meu e o navă pe mare
și în el pun câte un copil nou în fiecare aprilie.

Dormitorul meu e un loc grozav
pentru a produce decizii.
Și sendvișuri.
E o fabrică.
Când intru pe ușă
pielea mi se face blană.

Dormitorul meu are un avion pe
pistă și păsări în cuiburile din dulap.
Am o cascadă în colț.
Dormitorul meu e inundat la fiecare flux al primăverii.

Unul dintre aceste versuri este adevărat;
restul s-ar putea să fie.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

38

Mawddach

Condițiile erau perfecte.

Barca pe care o asamblasem din cutia din
portbagaj, dunele, calmul mării,
plaja aproape lipsită de pietre.

Era acolo și intimitatea: prea devreme în an
ca să-și facă copiii tobogane,
să lanseze zmei sau să-și lase câinii să se joace în nisip.

Amândoi purtam haine potrivite. Ușor de descheiat,
de dat jos și nu e ca și cum nu ne mai sărutaserăm sau pipăiserăm până atunci,
nu eram arși de soare și nici unul din noi nu era răcit,
nu deschiserasem recent nici o scrisoare de la altcineva nici
acasă, nici altundeva. Amândoi aveam întrebarea pe buze,
dar nu voiam să grăbim momentul.

Am conectat cele două bucăți din fiecare vâslă,
am sigilat gaura de scurgere, am înfipt damele.
Am tras barca în larg până a plutit.

Am împins-o. Ne-am urcat în ea. Am vâslit douăzeci de mile în ziua aia
dincolo de golf și în susul râului pe flux, ne-am dus
până pe o insuliță unde găștele albe de peșteră

se strângeau; am urmărit egrete, am auzit țipătul corlelor
peste terenul salin. Nici unul din noi n-a scos în acel aer liber
tot ce puteam să ne fi spus.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

39

Înconjurul lumii

(pentru David Malikoff, actor)

Îți trimit versuri neterminate
deși pe noi ne desparte o întreagă lume
căci cu urechea tu ajungi mereu
la versurile pe care nu știu a le spune.
Cu degetele trasezi acel tărâm
de vorbe ce nu le-am găsit,
ascultătorii îți citesc pe chip
vocabularul care m-a orbit.

Vocabularul care dovedește că am orbit
este scris în liniile feței tale
cuvintele pe care eu nu-mi amintesc să le fi vorbit
capătă formă și ființă sub degetele tale,
iar cuvintele pe care nu știu a le spune
(dar care la urechea ta ajung totdeauna
deși pe noi ne desparte o întreagă lume)
zac în acest vers neterminat.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

40

Alexander Murray

O să-l pun pe Alexander Murray aici,
fix în fața ta, ca să-l recunoști când îl
vei întâlni și ca să nu te păcălească nici un incident ciudat cu câini în toiul nopții
și să te facă să crezi că l-ai filmat. Stă
la două picioare de un stejar mătăsos la care se poate uita
cât poștește de mult. E mai înalt decât mine, destul de lat,
și s-ar putea să fie puternic. E palid chiar și la lumina soarelui.
E un joc periculos să te uiți în ochii lui. Sigur, poate
să îmbrățișeze copacul, să-și îmbrățișeze mama, chiar și pe mine, dar doar dacă
vrea. Poate nici atunci. Se poate să-ți spună
cum a mers pe bicicletă pe o insulă din Suedia,
cum și-a amintit fiecare curbă, fiecare schimbare de ritm,
fiecare rampă, casă sau vacă pe lângă care a trecut de-a lungul
unor ore lungi într-o zi de vară nordică. Posibil să
te întrebe cum te cheamă, cât vrei să stai.
Întreabă-l dacă ai fost nepoliticoasă. E posibil să-ți spună
cum e pământul afară sau unde stai,
sau despre un loc care e la o mie de mile de voi.
El știe unde e. Dar nu unde ai zis tu că ar fi.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

41

În Sunlander

Alunecăm spre nord pe șina de mică viteză
de la Brisbane, ne strecurăm rapid în întuneric.
Drumul pe care-l lăsăm în urmă e acoperit de stelele de pe
cerul de deasupra Queensland;
am trecut de râuri, lagune, păduri, golfuri cu tufișuri.

Locomotiva aleargă cu nasul său ascuțit în jos, ca
taurii ce trag căruțe prin desișuri,
prin câmpurile cu trestie de zahăr, cu palmieri cu smochine, ceai, tutun,
înconjurate de porumb, dovleci, pepeni și dovlecei

și toate dispar pe rând. Fără tādâm-tādâm. Doar un bâzâit
până vine răsăritul la fel de repede cum a venit noaptea.
Ca oamenii lui Tolstoy care nu știau nimic de el,
mâinile de muncitori în maieuri nu se uită după tren.

Sub uitătura aprigă a cerului uriaș
o farfurie cu fructe mango, mirosul distinct de boabe de cafea,
poze din reviste, o farfurie cu porc și orez,
de la Brisbane la Proserpine, de la Proserpine la Cairns.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

42

Conducătoarea

În umbra muntelui Uluru mă uit la bunica
în timp ce cangurul își ridică capul din iaz și strănută.
E împietrită asemenea masivului, tare sfântă.
Ochii ei nu clipesc; silueta ei imensă abia respiră.

Ea se uită peste orizont, dincolo de spinifecși
și de calistemonii uscați, dincolo de bolovanul unde
spiritul tatălui tatălui meu suflă fum la răsărit.
Mă uit la stele și mă întreb cum poate ea diferenția între constelații,
între aceste modele ca niște picături de apă împrăștiate
în timp ce cangurul își ridică capul din iaz și strănută.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

43

Muntele Yengo

*Muntele Yengo din New South Wales reprezintă „centrul” său
la fel cum Uluru (Ayers Rock) este centrul Australiei.
Numele zeității locale este Baimie.*

Curbă după curbă peste potecile despicate de șanțuri
Avertizări crăpate se întind peste drumul indicat.
Toate drumurile duc la Yengo.

Din truchiurile înnegrite de ultimul incendiu
se desprind coji ca niște bandaje rupte,
apărate de soarele nemilos de dungi verzi, copilărești:
gingiile gri și prelungi ale Marii Separări.

Dincolo de Wollombi, aborigenii se sprijină de salciile plângătoare.
Urmele de palme din cavernă mă împiedică din a avansa.

Tot ce e ascuns urmărește.

Până și drumul se cufundă în umbră.
Păianjenul cu pânză-pâlnie, șarpele brun și cel negru cu
burta roșie, chiar și vegetația spinoasă – toate mă arată cu un deget otrăvit.
Doar un papagal rege singuratic mă batjocorește, făcând pe clovnul.

Soarele atinge orizontul,
iar pe bucata de gresie pe care mă
ghemuiesc sare și mă înfruntă gravura:
pașii lui Baimie zboară de la un vârf la altul.
Toate drumurile duc la Yengo.

Instinctele primordiale și o confruntare cu
propria neștiință mă fac să fac drumul.
Neinițiată, ridic privirea și mă uit
drept la muntele sacru.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

44

Baimie mă vede
și în foșnetul frunzelor verzi uscate
aud cum începe să sufle vântul,
ritmul în crescendo al unui milion de
cicade, șerpuitul a o mie de șerpi,
iar sub privirea pătrunzătoare a apusului,
toate semnele rănilor mele ascunse
se trezesc și-mi împiedică binecuvântarea.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

45

Ora Șase

Ce m-a trezit?

Pocnetul eucaliptilor de vizavi.

Mașina de gunoi de două ori mai mare de aici,
la marginea orașului, dincolo de plaja din Tazman.

Apoi, trilurile. Clanul de celibatari
cu spate negru format din coțofane australiene cântând, parcă făcând gargară,
cu ochii lor ageri cărora nu le scapă nimic.

Când să fi venit pe balconul din ciment? Nici că l-am văzut:
o pitulice albastră. Dincolo, un kookaburra gânditor.

Camionul hăt în susul dealului. Liniște bruscă.
Toate păsările mai că au încremenit. Ascultă.

Ascult și eu cu ele. Apoi se foiesc, se întorc, iar au treabă.
Iar eu n-am nici cea mai vagă idee ce au auzit ele de le-a făcut
să se oprească din ce făceau, ce-a fost prea important ca să-l poată ignora.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

46

Ghost Bay, Great Barrier Island

Venim în Ghost Bay pentru papagalii kaka
care își strigă numele la răsărit, la apus,
papagali maro ce zboară pe ici și pe colo
peste capetele noastre, printre
conifere și plante de deal

Aici, o rață mică rară
înoată în direcția opusă gastropodelor și a bivalvelor,
a trifoiului și a scoicilor
și își aduce partenera și puii
aproape de puntea noastră ca să ne mănânce resturile.

Aici înotăm pe teritoriul pescărașului albastru.
Kotare! Kotare! cântă el,
strălucirea lui albastră iridescentă și verde smarald
țâșnind de la plajă la bolovani.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

47

Nepotul Persefonei

Îmbătrânind, călătorea cu din ce în ce mai puține bagaje. Ceasurile
deja arătau altceva, iar vocea mamei mele
se întunecase de-a lungul zilelor pline până la refuz. Dar
bunica mea, deja îmbrăcată altfel, avea

o strălucire în ochi ce nu era cauzată doar
de lacrimi, de parcă numele lumii celelalte înscris pe
biletul ei strălucea deja. Apoi au venit e-mailurile:
avea un papagal verde pe braț, un

pohutukawa înflorit stacojiu, o
balenă sudică arcuită își întinde dorsala în semn de salut
înainte să dispară în adâncurile misterioase; și prin
poștă, bucăți de paua, puzzle-uri din cobalt

și roșu intens scăpate prin fereastra unei catedrale,
ajunse pe o plajă însoțită și spălate de valurile calde;
iar la telefon, pe zi la ea, pe noapte la noi, ne povestea
cum înota cu pinguini și pisici de mare până

veneau orcele după limbile lor și îi alungau
în tufișurile de pe mal. Dar
pentru mama, astea erau țevi înghețate în
întunericul ei, noi ne trăgeam nasurile, înfrigurați și transpirați,

prin virusurile din decembrie și ianuarie și în
lumina ezitantă ce se lupta cu ferestrele înceteșate,
străzi londoneze acoperite cu polei negru. Resimțeam asprimea
acestor luni închise, apucam beteala. Apoi

Buna se întorcea bronzată și înaltă, cu
părul mirosind a pin și a grepfrut,
ne povestea cum kowhaiul atârând se vedea reflectat sub

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

48

curmalul japonez, își desfăcea geanta, căutând pălării

din palmier pandanus, fuste din pânză de in
cu mărgele și pene pierdute de korimaci și
kakarici. Iar eu îmi puneam pe mine fusta de zână și
aripile și dansam cu ei sub soarele primăvărat, cântând

noi cântece despre balene și tarakihi prăjite
asupra unui foc de tabără. Mama, privindu-ne, se topea
încet, prețul a tot acest verde și acest auriu și
turcoaz era câștigat sub formă de gheață a iubirii pe a sa piele.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

49

Cum a fost

Patru cearșafuri, patru perechi de dresuri groase
și o grămăjoară de lanț ascuseseră ei sub niște pânză de sac.
Doar terci timp de două luni sau chiar mai mult,
dar, cum aveau talii mici de Plantageneti, urmau să se descurce.

Ajunul anului nou. Unul îl lăsa pe altul mai jos,
aplecat, apoi își lega capătul său de bara de fier și
aluneca ultimii câțiva metri către brațe întinse.

Beția bărbaților
e un inel întreg cu chei pentru un băiat deștept.

Mergeau spre Cheapside
câte o chiflă sau două de la un brutar care golea
stocul, apoi spre Deptford – pasageri clandestini,
dar destul de mici cât să urce cu ușurință pe grijele.
Hopa sus, fecior, hai, hopa sus!
Zâmbește. Dar doar cum se cuvine.

Deasupra capetelor lor, pânzele grele,
Corbi de mare albi și lupi de mare plutind în cercuri sub cerul amar.
Dar apoi s-a schimbat vântul,
a devenit mai cald, până au apărut luci și balene Minke alături de fregate,
stelele rotindu-se continuu și mirosul mării devenind miros de condimente.

și acolo descoperiră
că multe lucruri extrem de mici
pot să-ți facă o avere în piețe.

Au rămas unii alături de alții. S-au căsătorit cu localnice.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

50

Înscrierea

I-a dat coletul femeii
de pe barca poștală, a urmărit cum l-a pus în geanta ei
și apoi nu a mai fost nimic de făcut decât să se
întoarcă pe chei.

La începutul potecii încadrate de pâlparea
chefalilor proaspăt născuți memoria l-a îmboldit,
amintindu-i de o greșală de pe pagina cinci și cum
al treisprezecelea pește era tribut pentru vrăjitoare.

Trecând pe lângă brazii de pe poteca mai înaltă,
se întreba dacă juratului care urma să deschidă
acel foarte important colet îi plăcea să fie apelat
formal sau (prea târziu) nu.

Până să ajungă la poteca de pe creastă
își dăduse seama că toată munca depusă însuma
viața licuricilor și a unei vaci cu mâncărimi, și toată
noaptea a stat cu spatele la gard.

Până la răsărit s-a văzut copil,
cu frică de a înota în mare, stând pe un mal de piatră,
holbându-se, ținând între degete
o scoică paua opalescentă.

În acea după-amiază s-a întins pe covorașul împletit,
a urmărit șopârle gecko, a ascultat greieri,
iar până la finalul celei de-a doua săptămâni,
nu în noaptea viscolului, ci în următoarea,

mut în fața misterului propriei supraviețuiri, s-a ghemuit
pe malul din piatră, tremurând sub cerul de culoarea macroului
și, urmărit dezinteresat de luna ce răsărea,

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

51

s-a scărpinat în cap și și-a dat seama ce voise să spună.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

52

Kai Moana

Cu cotul în aer, ea întoarce cuțitul greu
cu vârful în jos, ca pe un pumnal.
Mâna ei stângă, învelită cu un prosop,
ține kina-ul ce se zbate în loc. Găsește locul
(ca semnul pentru macetă de pe nuca de cocos)
îndreaptă spre el vârful ascuțit
și, cu grijă, abilă, împunge ținta.
Carapacea se sparge în două, imobilă.

Îl ține asupra unui ulcior, iar sucul palid se scurge;
dă la o parte jumătățile de carapace cu latul lamei
până ajunge o grămadă întunecată între fălcile răbdătoare ale câinelui,
și mai rămâne doar roele. Kina roe.
Kai-ul săracului când nu se găsesc scoici.
Un avort tare ciudat, această fâșie de bogăție în coacere
ce atârnă deasupra gâtulejului ei, sau în ulcior,
strecurându-se încet în lichidul rece

distilarea unui ocean,
prea bogată pentru oamenii de pe mal.
Dinții mei de câine o împung, limba se încolăcește în juru-i,
iar pielea mi se face în solzi.

„Ți se pare ciudat?
E bun conținutul.
Știi ce mi-ar plăcea, e hoa?
Să scrii poveștile tipunei mele. ”

*Kai moana – fructe de mare. kina – arici de mare
e hoa – prietena mea tipuna – bunică*

La adunat de stridii cu Eva

*(Eva era o refugiată maghiară care a fugit în 1956
și care acum trăiește singură pe Te Wahapu.)*

Cât tăiem grămăjoare de stridii de pe castelele pe care le-au construit
sânge ni se scurge printre degete.

Ea nimerește și cea mai mică deschizătură cu vârful cuțitului,
se uită de aproape, cu găleata în echilibru pe o piatră lângă ea.
„Nu le vreau pe cele moarte.”

Le ducem pe poteca din scoici până la ușa din scoarță,
le clătim în apa fluxului, le lăsăm să stea în apă.
Când e întinsă masa cu rewana¹ proaspătă,
ea lasă scoicile deschise cu lama într-un cazan cu apă fiartă.

Așteaptă. Scoate una cu spumarul
și o lasă pe farfuria mea zgomotos.
Fiecare ascunde opt sau doisprezece. Fiecare stridie în interiorul ei.
Le despărțim, le înmuiem în smântână
și le dăm drumul pe limbă printre degete.

Îi plac și scoicile pipi și midiile,
dar trebuie să sapi ca să găsești din acelea, iar acum e prea mare apa.
Și racii? Are ea vreun prieten care face scufundări pe aici?
O trece un fior și se ghemuiește, spre surprinderea mea.
„Problema e mirosul. Nu suport mirosul. Parcă ar fi hoiturile din pădure
când se topește zăpada primăvara.”

---

¹ Pâine Rewana – pâine cu cartofi tradițională Maori

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

54

O Non întâmplare

Cea mai abruptă potecă de pe Yosemite.
Au cedat frânele scaunului tău cu roțile.
Nu știu cum.
Ne uitam la cascadele Bridal.
Un alpinist a ajuns în calea scaunului
în timp ce prindea viteză, tremurând și zgâlțâindu-se.

Douăzeci de ani mai târziu, ai urcat muntele cu Tatăl tău.
Ți-a arătat unde nu s-a întâmplat.
Un hău de o mie de metri.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

55

Coșmarul Păsării de Ulei

Trăiesc în umbre, unde
pâraiele de munte
au găsit o cale

pe sub solul văii.
Pe o margine întunecată, la înălțime
Mă odihnesc, ferită de lucirea soarelui.

Când vine după-amiaza mă agit,
îmi scutur aripile,
le pigulesc până strălucesc.

Ploaia de după-amiază
mă atrage cu toate
mirosurile de fructe cu miere

cu clementine,
fructul pasiunii și limete,
atârând de crengi încărcate

sorbind și înghițind toate cânturile
luminii stelelor și ale unui foc fumegând.
Întoarsă până în zori

Scuip sucul aproape fermentat
puiului meu răbdător
până se umflă și se chinuie,

devine o minge de
nectarine uleioase, se împiedică,
se învârte, se rostogolește iar și iar,

se lovește de podeaua umedă,

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

56

explodează, lăsând în urmă
un vis aburind de puncti.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

57

Lakhpa Sherpa

Lakhpa Sherpa, du-mă
pe poteca verticală spre Kharikhola
spre luna ce răsare și
spre fețele pe care le iubesc printre gălbenele
și plante sălbatice, și Lakhpa Sherpa,
du-mă la lăcașul sfânt, căci în ciuda
greșelilor mele, știu sfințenia când
o văd. Și apoi, Lakhpa Sherpa, lasă-mi
sacul pe jos și ia luna plină pe un umăr,
ia aceste mâini arse de soare și
ține-o ca să lumineze această stupa
să pot sta sub ea cu lentila mea
să creez o icoană care să-mi amintească
că atunci când omul trece dincolo de înțelegere
cele mai bune lucruri
ne ajută să înțelegem și,
prietenă dragă și cărauș în acest înalt și
pustiu spațiu, să știi asta înseamnă să venerezi,
în vreme ce tu stai, în liniște, invizibilă, lângă mine

Poate în St. Petersburg

*(după Mandelstam, 1891 – 1938, poet, activist,
trimis într-un lagăr în Siberia, unde a murit)*

Poate o să ne revedem în St. Petersburg,
unde stăteam întinși sub soare, și, ca niște iurodivi,
ca și cum abia ne-am cunoscut, să discutăm prostii sfinte

în întunericul apăsător al unei nopți sovietice, pe vișiniul unei curți pustii,
cu ochi dragi, fețe cunoscute, și să cântăm din
nou și florile care n-au murit să înflorească iarăși.

Marele oraș se apleacă asemenea unei pisici sălbatică care își arcuiește spinarea.
Un singur paznic pe pod, mut pe poziții, speriat de
scrâșnetul roților unei mașini asemenea țipătului unui cuc.

N-am nevoie de hârțogăraira voastră, de permisul vostru de liberă trecere.
Nici un paznic de noapte nu mă poate speria acum.
În acest întuneric instituțional, în numele sfintei
nebunii a cuvintelor noastre, voi continua să mă rog.

Acum parcă aud ecourile unei piese de teatru, agitație,
o exclamație de fetiță, un puf de spray cu miros de trandafir în brațele Afroditei.
Încă mai există pe undeva: barierele sângerei,
frișca voluptoasă a standurilor
aplecate asemenea sertarelor unei commode, ornamentate, rotunjite,
până și păpușa cu cheiță a unui soldățel de jucărie:
nici una dintre acestea nu merită sufletele întunecate care stau acolo,
oamenii care se prefac pioși.

Deci. O să ne încălzim la un foc stradal,
o să ne înfășurăm ca să ținem departe plictiseala și uimirea.
Poate o să treacă timpul, iar mâinile sfinte ale femeilor binecuvântate
o să ne strângă cenușa ușoară, tăciunii moi.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

59

Rămânem aici cu propria înțelepciune.
Putem să stingem lumânările dacă vrei,
să le lăsăm în negreala strâmtă a golului pe care ni l-au dat.
iurodivi: nebun al lui Dumnezeu, nebun sfânt.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

60

Fosilă

Coaste expuse
mușchi dispăruți
o fâșie de haină

rotule separate,
călcâie încrucișate
umărul pe care ai dormit tot timpul

șoldul opus rotit spre față
ca un triunghi pe câmpul tău
sau pe niște gheață înceată,

groapă noroioasă, mlaștină cu turbă,
propria cavernă.
Asta se întâmplă

când nu mai poți,
în ziua când respiratul devine prea dificil.
La ora în care se oprește.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

61

Inuitul

Sunt Vânător.

Port căciulă împletită în culori vii,
haină de piele, nădragi până la genunchi.

Caut direcția vântului,
Simt curenții cu piciorul în întuneric
Ca să știu unde-mi trimit câinii.

Sunt Neguțător.

Am frigider și teveu
care-mi urlă spectacolele în după-amiezele întunecate.
Nordul încă îmi este malul.

Sunt Mamă.

Țin năsucul învelit ce se freacă de mine aproape.
Suntem amabili, scuzăm greșelile.
O crustă de gheață încă îmi blochează visurile.

Sunt Copil.

Când mi-am băgat picioarele în primii pantofi s-au simțit
ca niște păsări moarte ce intrau în cutii.
Am făcut un tobogan. Vântul iernii urlă.
Pot străpunge briza cu harponul.

Sunt Igulik.

Mă adun la poale de munte, dincolo de câmpuri înzăpezite.
Vine răsăritul fals. Îmi dau stingerea.
Umbrele fără de soare trec, ca niște fantome, peste acoperământul alb.
Vine apusul imediat. Mi se reaprind lampadarele galbene.

Sunt Vara.

Prin păduri de pini, peste mușchi moi,
mai departe, dincolo de coronamentul copacilor, cerbii galopează în turme.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

62

Cu mult în urma lor, strâns ținându-și lasoul, aleargă un păstor.
Sunetele se estompează sub liniștea atotcuprinzătoare a unui cer amplu.

Sunt Vara.

Autobuz turistic și voci cu accent sudic.

Fiice ale Revoluției Americane,

tocuri înalte, blănuri și perle,

își fac drum ca niște păsări flamingo rătăcite

pe pământul umed, prin codrii rari și presărați cu pietre,

murdărindu-și bombeele din piele de ied, zgâriindu-și

tocurile ascuțite.

Sunt Noiembrie.

Vânătorul îngenunchează lângă copcă

cu sulița de pescuit pregătită în mânușa groasă.

Mânerul tremură, vârful furcii sunt încordate,

îndreptate spre prada pe jumătate simțită.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

63

Fără de noapte

De Simmer Dim², deasupra coronamentului
poți citi întins pe tufișuri de martaloagă mult
timp după stingere și să auzi
doar clopoței de reni de dincolo de rotunjimea tundrei.

Croindu-mi o cale peste Zhivago, ajunseseam
în Yuriatin și deschideam
ușa acoperită de pânze de păianjen. De unde stăteam,
nu se vedea nici o dacea, nici o colibă, nici o fermă,
dar, lângă monumentul de granit pe care
mă sprijineam, un iepure își curăța blana.

Cartea a căzut închisă
și când am luat-o de jos
lumea se schimbase.

Suplimentul. Poeziile lui Yuri.
Soarele s-a înmuiat roșu în orizont,
s-a oprit un pic, s-a făcut de aur,
apoi a trasat un nou arc imaculat.

Undeva în cartea mea, o lumânare era aprinsă.

---

² Simmer Dim – un amurg ce durează o noapte întreagă asupra Insulelor Nordice pe la mijlocul verii

Ospiciul Uganda

Se spune că Adam s-a întrupat în Africa
și i-am văzut cu ochii mei grădina bogată cu mango, boabe de cafea, porumb,
și am văzut cum se aplecau și cum dansau în vânt spicele de mei.
Și sub umbrele savanei vaste
Am văzut turmele și stolurile cărora el le-a dat numele –
elefanți, maimuțe, veverițele sfioase și porcii spinoși.

N-am văzut niciodată șarpele, dar am văzut calea pe care a șerpuit
până la obrazul moale al unui copil pe moarte pe care a scuipat
și până unde i-a răpit unei fete perioada fertilă. Uite și un
bărbat care-și plivește pământul până slăbește³ de boală,
necuvântător printre brazde; și uite un bunic care a fost abandonat
toate lunile astea umede pe un cearșaf fetid. Și uite o servitoare
a cărei burtă se umflă cu un copil care nu va trăi mai mult de un an,
și un tânăr al cărui păr, fiece nod și smoc,
a căzut ca să dezvelească pielea de șarpe de dedesubt.

Mergeți și vă înmulțiți! Energia încă se simte și după apusul soarelui.
Se spune că omul își crează propriile deficiențe;
pe ale noastre le numim sindromuri.

Și noi, care facem asemenea glume insensibile din carantina subțire,
ce-am putea noi aduce pe aceste țărâmurii spălate de ploi abundente,
pe aceste drumuri roșii rănite și găurite de sângele ce curge în Africa?
Ce pastile, ce pulberi, ce fel de poțiuni rafinate am putea noi
descoperi ca să acoperim saliva rămasă în urma trecerii lui?

Printr-un pic de ceață văd culorile aceste nații întinse pe
cer sub forma unui semicerc care pălește pe măsură ce e înghițit de apus.
În aceste fire verzi de lângă potecă văd
cheagurile triste care rămân locului să vadă lumina după-amiezii

---

³ „a slăbi” – a avea HIV

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

65

lângă cabana din fața închisorii unde soția paznicului stă ciucită de pântecăraie,
cu limba scorojită și îngălbenită, unde razele grele ale după-amiezii ecuatoriale
pârjolesc ochii care fug și care se pătează, ochii care nu pot plânge.

Ce fel de paroidă a Edenului să fie această cabană întunecată
unde un copil cu gura umflată grotesc, de nu se poate-nchide
stă tremurând cu un puls care bate două sute de bătăi pe minut?
Mai putem noi să mergem alături de Dumnezeu sub apus
fără să-l fi spălat mai întâi în pătura sa veche și mânjită de scârnă
și să-l fi privit cum, chinuit, așteaptă să moară?

Dar acesta este locul unde a inspirat aer prima oară un om.
Același lucru care, într-un final, va sparge inima.
Și totuși ananașii continuă să se coacă pe câmpuri.

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

66

Hilary Elfick

Interviu de Alexandru Floroiu

Alexandru Floroiu: What is poetry to you? Do you seek to achieve anything through it?

Hilary Elfick: Poetry is like breathing. It's my habitat. It's how I think. Like coming to understand why the pain won't go away, why I'm troubled. It's a way out of isolation, a way of scattering what I have into the wind, not knowing whether it will be caught, whether or not it will make contact with anyone else for whom, to whom, it might speak.

Alexandru Floroiu: By now one can say that you've been writing for quite some time. Do you think your style or the topics you address have changed? If so, can you identify any cause for those changes?

Hilary Elfick: Not so much the topics but the treatment: when I refer to wildlife now I am scrupulously accurate. I explain much less than I did. I let the reader work harder, or trust him more. I rarely use end rhymes now but sound echoes recur through the body of poems.

Alexandru Floroiu: Ce înseamnă poezia pentru dumneavoastră? Aveți vreun scop precis atunci când scrieți?

Hilary Elfick: Poezia este ca respiratul. Este habitatul meu. E felul cum gândesc. Așa înțeleg de ce nu va dispărea durerea, de ce sunt neliniștită. E un mod de a mă scoate din izolare, un mod de a împrăști ceea ce am în vânt fără să știu dacă va prinde cineva ceva, dacă va ajunge la cineva și le va vorbi.

Alexandru Floroiu: Se poate spune că scrieți de destul de mult timp. S-a schimbat stilul în care scrieți sau vi se pare ca ați început să abordați alte subiecte? Dacă da, puteți atribui acestor schimbări vreo cauză palpabilă?

Hilary Elfick: Subiectele nu s-au schimbat atât de mult cât s-a schimbat felul cum le tratez: când scriu despre natură acum sunt extrem de atentă să fie totul corect și clar. Explic mult mai puțin decât o făceam în trecut. Fac cititorul să depună mai mult efort sau am mai multă încredere în el. În ultimul timp nu mai folosesc rime tradiționale, la capătul versului. Chiar și așa, unele modele de sunet reverberează printre rânduri.

Alexandru Floroiu: Do you generally write poems when you feel inspired or do you sometimes challenge yourself to write about a specific situation or a certain topic?

Hilary Elfick: Sometimes inspiration. Sometimes to help me breathe. Sometimes to understand better. I don't set myself a topic challenge but I have quite often accepted one from a good facilitator and it's been a good experience. For me, the best has been Ann Sansom.

Alexandru Floroiu: Translating your poems, I felt like "Villanelle for Centrepoint" was vastly different to the others as it contained an abundance of elements that we associate with traditional poetry (alliterations and a rhyme scheme). Can you tell me more about the poem?

Hilary Elfick: It was an early poem. You've seen fewer of those because in those days I travelled much less, and the collection I sent you deliberately plucked poems from various parts of the world. I don't like the form of free verse that is simply lazy, but I've

Alexandru Floroiu: Scrieți poezii atunci când aveți inspirații de moment sau vă autoprovoțați uneori să scrieți despre anumite situații sau subiecte?

Hilary Elfick: Uneori scriu pentru că am inspirație. Alteori scriu ca să mă ajute să respir. Alteori ca să înțeleg ceva mai bine. Nu mă fixez pe un subiect ca să scriu despre el, dar deseori am acceptat astfel de provocări de la un facilitator bun și au fost toate experiențe pozitive. Ann Sansom m-a ajutat cel mai mult astfel.

Alexandru Floroiu: Odată ce am terminat să traduc poeziile dumneavoastră, mi-am dat seama că De la „Villanelle către Centrepoint” este o poezie foarte diferită de restul pentru că conține multe elemente pe care le asociem cu stilul tradițional de a scrie poezii (aliterațiile și rima). Puteti să-mi dați mai multe detalii despre această poezie?

Hilary Elfick: Este una dintre poeziile pe care le-am scris de demult. Am trimis mai puține din acea zonă pentru că pe atunci călătoream mult mai rar, iar colecția pe care ți-am trimis-o adună intenționat poezii scrise în diverse zone ale lumii. Nu-mi place versul alb folosit

increasingly employed other, maybe newer, recognised poetry skills.

Alexandru Floroiu: Have you ever tried writing prose or drama?

Hilary Elfick: I wrote one novel – *The Sleeping Warrior*, published first by Cromwell Press and in a later edition by Pennings Partnership Press. Re drama: *An Ordinary Storm*, first published and performed by the University of Dunedin, later in an edited and abridged version by Oversteps Press, is a verse play. I have several times written plays for schools or community groups and these have been successfully performed. I offered none for publication. I frequently wrote playlets for the BBC, none published. I have frequently written articles which have been widely published.

Alexandru Floroiu: If you were to think back to all of the places that inspired you to write a poem, which would you say were the locations that proved most generous to you? Those closer to home or those that felt more exotic and remote from your everyday life experience?

Hilary Elfick: Les Murray said 'You

ca o scurtătură, dar cu timpul am folosit din ce în ce mai multe talente poetice poate mai moderne.

Alexandru Floroiu: Ați scris vreodată proză sau teatru?

Hilary Elfick: Am scris un roman – *The Sleeping Warrior*, publicat inițial la Cromwell Press și mai apoi la Pennings Partnership Press. În ceea ce privește teatrul: *An Ordinary Storm*, atât publicată inițial, cât și jucată prima oară la Universitatea din Dunedin, apoi editată și readaptată de Oversteps Press, este o piesă de teatru în versuri. Am scris de mai multe ori piese pentru școli sau pentru comunități și toate au fost jucate. Nici una dintre ele nu a fost publicată. Am scris și piese scurte pentru BBC, dar nici una nu a fost publicată. Am scris o grămadă de articole care au fost publicate în mai multe reviste.

Alexandru Floroiu: Dacă ar fi să vă amintiți acum toate locurile care v-au inspirat să scrieți poezii, care dintre ele considerați că v-au „donat” cel mai mult? Cele mai aproape de casă sau cele mai exotice, care erau diferite de viața dumneavoastră obișnuită?

Hilary Elfick: Les Murray spunea „Tu

Nr 234

Poeme și interviu cu poeta Hilary Elfick
traduse în limba română de
Alexandru Floroiu,
absolvent MTTL

70

chose New Zealand but it's Australia that makes you write.' Wales is my spiritual home. The wildlife and history of Australia and the Pacific Islands unsettle me as well as fascinate me. David Hart said of me that I stay with the uncomfortable. People are endlessly interesting - I rather avoid people whose main currency is trivia.

ai ales Noua Zeelandă, dar Australia e cea care te face să scrii." Țara Galilor e casa mea spirituală. Natura și istoria din spatele Australiei și a Insulelor din Pacific mă tulbură, dar mă și fascinează. David Hart a spus despre mine că stau aproape de tot ce stânjenește. Oamenii îmi provoacă un interes nețărmuit. Prefer să mă feresc de cei a căror monedă de schimb sunt banalitățile.